

ESMA-ÜL HÜSNA VE AYETLERLE

BÜYÜ
ve
NAZARDAN
KORUNMA

ALİ SELMAN DEMİRBAĞ

Euzübillahimineşşeytanirracim

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

٨ ١٣ ٢٣ ١

٣٣ ٢٧ ١٧

٣ ٣٦ ١١ ١٦

٧ ٤١ ٩ ٩١

İçindekiler

ÖNSÖZ	7
-------------	---

Giriş - Harut ve Marut'un Hikâyesi

Evvelen	11
Saniyen	12
Salisen	17
Ezü Besmele'nin Sırları	19
Şeytan İnsanın En Büyük Düşmanıdır	28

Büyü

Büyü	33
Harut ve Marut	36
Kırım Dönüşü Tatar Büyüsü	40
İncil ve Büyü	42
Kimler Neden Büyü Yapar/Yaptırır?	43
Büyü Yaptırınların Kişilikleri	43
Büyü Yaptırmanın Amaçları	52
Büyü Yapılan Kişilerdeki Bazı Belirtiler	54
Mekânlara Yapılan Büyüler	57
Nazar (Göz Değmesi)	58
İnsanlar Arası Etkileşim - Negatif Enerji	62
Bilimsel Yaklaşım ve Psikolojik Rahatsızlıklar	64

Kendini Korumak

Büyü ve Nazardan Korunmak İçin	
Latifeleri Güçlendirmek	105
Seyr u Sulûk ve Letaif	106
Nefs	106
Çakra ve Letaife Arasındaki Fark	107

Kur'an-ı Kerime Göre Aurayı Korumak ve Güçlendirmek - (Kamil İnsan Olmak).....	111
Büyü, Nazar ve Menfi Enerjilerden Kendini Korumak	112
Esmâü'l Hüsna.....	114
Kendini Korumak	116
Niyet.....	117
Tevbe İstiğfar.....	121
Allah'ı Anlamak.....	124
Nasıl Tevbe Etmeliyiz?.....	125
Tevbe İstiğfar İçin Zikirler... ..	130
Şükür.....	131
Allah Şükretmemizi İstiyor.....	132
Şükür ve Hamd.....	138
Şükürün Mertebeleri.....	139
Şükür İçin Esmâ ve Zikirler.....	140
Dua.....	141
Dua'nın En Kıymetlisi Namazdır.....	142

Esmâü'l Hüsna İle Dua Etmek

Esmâü'l Hüsna Nasıl Okunur?.....	149
Esmâü'l Hüsna Nasıl Zikredilmeli?.....	151
Esmâü'l Hüsna'nın Zikir Vakitleri.....	162
Büyü ve Nazardan Kurtulmak.....	170
Büyü ve Nazardan Kurtulmak İsteyenler Neler Yapmalı?.....	170
Büyü ve Nazara Şifa Arayanların Ve Yakınlarının Yapması Gerekenler	171
Nazar ve Büyünün Ev Ve İşyerindeki Etkilerini Kaldırmak.....	172
Kur'an-ı Kerim'den Okunacak Korunma Amaçlı Ayetler... ..	176
Esmâü'l Hüsna.....	254
Esmâü'l Hüsna ve Geniş Anlamları.....	254
Kaynakça.....	404

ÖNSÖZ

Yer yaratılıp insan yeryüzünde istihdam edildiğinden beri insanoğlu ve suç birbirinden ayrılmaz durumdadır. Habil ve Kabil ile başlayan suç tarihinde insanın insana niyeti değişmemiştir. Ancak zarar vermek için birçok yöntem geliştirildiğini tarih fazlasıyla göstermiştir. Düşmanlıklar karanlıklarda tutularak; sinsice ve fesatça hal ve hareketler sergilenerek, kendini belli etmeden düşmanına zarar vermek ve yok etmek için uğraşan insanoğlunun hesap etmediği tek şey halk diliyle “ettiğini bulmak” bilimsel deyişle “etkiye tepki prensibidir”. Zira Allah sistemini öyle bir yaratmıştır ki her ne yapılırsa yapılsın bir bumerang gibi geri döner... Ama geç ama erken... Kimin muradı iyilik ise iyilik bulur kimin niyeti kötü ise kötülük bulur. İnsanın kısa vadede mutlu olduğunu düşünmesi, tüm ömründe hezimet yaşamak gibi bir paradoksun içine düşmesidir.

Kur’an-ı Kerim günah (haram) yani yasakları iki ana başlıkta bize bildirir. Bu iki başlık açıkça yazılmamış olup katagorisel olarak her yasakta önemleri bakımından ortaya çıkmaktadır. Bu iki başlığı “kişisel günahlar” ve “toplumsal günahlar” olarak adlandırabiliriz. Yani bireysel günahlar ve suç!

Bireysel günahlar kişinin kendisi dışında kimseyi etkilemeyen ve Allah ile arasında olanlardır. Suç ise insanın kendisi dışında en az bir kişiden başlayarak gelecek nesillere kadar olan fikir ve eylemler olarak tanımlanır. Bireysel günahlar suçtan daha kolay affedilebilir zira tamiri ve tevbesi de kişiseldir. Fakat suç meselesinde ise Şeriat dediğimiz Kur’an’ın ceza hükümleri devreye girmektedir. Sadece tevbe ve tamir yetmez karşılığında ayrıca ceza ve yaptırımları da vardır. Çünkü üçüncü kişilerin konuyla ilgili hak edişleri doğmaktadır.

İnsanlar kimi zaman dedikodu kimi zaman fitne çıkararak kimi zaman da para veya vaadlerle başka insanları kullanarak kendilerini saklamak ve fiziksel delil bırakmadan, düşmanlıklarını belli etmeden, karşı tarafa zarar vermek ya da emellerine ulaşmak istemişlerdir. Bunların en tehlikelisi ise metafizik güçleri kullanmaya çalışmaktır. Zira insan tekâmülünü tamamlamadan yani henüz aciz haldeyken metafizik güçleri kontrol etmek istemesi kendi felaketidir. Bu durum avuçta tutulan bir kor gibidir. Kor yakar ama en çok tutanı yakar. Metafizik güçlerle uğraşanlar, aslında emellerine ulaşacaklarını düşünürken; o güçlerin elinde oyuncak olarak hem bu dünyada varlık kavramını kaybederek kendilerini fiziksel dünyanın dışına iterler hem de ahiret hayatında vaad edilen cehennemlerine kavuşurlar. Bu durum tüm dinlerde altı çizilerek belirtilmiş ve keskin uyarılar yapılarak yasaklanmıştır. Tekâmülünü tamamlamış insanlar ise metafizik güçlerin bir imtihan meselesi olduğunu bildiklerinden zaten bu güçlerle uğraşmazlar çünkü onların amacı Rıza-i İlahî'ye kavuşmaktır.

Büyü, insanoğlu tarihinin büyük sayfalarını kaplamaktadır. En sade insandan, krallar ve yöneticilere kadar birçokları tarafından ilgi görmüştür. Ülkeler büyü ile yönetilmek istenmiş, savaş kararları büyücü ve falcılara danışılarak alınmıştır. İnsanoğlunun gizem merakı ve geleceği bilme isteği felaketleri beraberinde getirerek zelil bir son yaşamalarına sebep olmuştur. Hiçbir dönemde büyücü ve falcılar hüküm sahibi olamamış veya nüfuzları geniş olmamıştır. Tarihte hiç böyle bir örnek yoktur. Aksine Allah'ın gazabının altında ezilerek zelil ve rezil bir hayat sürmüşlerdir. Hep filmlerde, masallarda, hikâyelerde çizilen büyücü ve falcı tiplerinin çirkin, ürkütücü yani fiziksel olarak insanların bakmaya çekinecekleri bir görünüşte olmaları bu bilişsel bilinçaltından kaynaklanmaktadır. Geçmişten günümüze gelen bilinç bize; büyücünün fiziksel görünüşü gibi büyü ve fal işlerinin çirkinliğini göstermektedir.

Tüm bunlara rağmen gizli köşelerde, kuytulara bu kültür devam edegelmiştir. Şeytanın bir oyunu olan büyü, insanlar tarafından rağbet görmeye devam etmektedir. Bu kişiler rahmetten gazaba doğru seve seve koşmaya devam ediyorlar...

Bu kitap sadece Allah Kelamı ile bize öğretilen ayetler ışığında büyü illetinden kurtulmak ve korunmak isteyenler için büyü bozucu, cinci, büyücü ve üfürükçülerin ellerinde biçare olmamaları maksadıyla kaleme alınmıştır.

Şifa eyle Ya Şafi . . .

Ali Selman Demirbağ

GİRİŞ

HARUT VE MARUT'UN HİKÂYESİ

EVVELEN

Çölle ilgili her hikâye gibi bu hikâye de kuyuyla başlıyordu. Su, çölün kıymetlisiydi ve kuyu suyu bağrında taşıyordu. Su arayana Yusuf veriyordu bazen yahut ölümün eşiğindeki hayat...

İhtiyar adam kuyuya yaklaşırken Yusuf bulmayı beklemiyordu elbet ama onu çölün en bilinmez köşesine atan kum fırtınasından sonra kuyuda hiç olmazsa bir damla umut bulabilirdi... Ama bunun yerine bir hikâye buldu. Yeryüzünde yaşamın başlamasıyla başlayan, bitmesiyle bitecek olan bir hikâye.

Titreyen elleriyle kuyunun ağzını kapayan büyükçe taşı kaldırmaya çalışırken taşın üzerindeki kadim zamanlara ait yazıyı gördü. Birden ürktü, kalbinin sıkıştığını hissetti. "Bir kuyunun ağzı neden kitabeyle kapatılır ki" diye düşündü. Sonra haline gülüp söylemeye başladı:

"Uçsuz bucaksız çölün, günlerce süren kum fırtınalarının ve susuzluğun durduramadığı ihtiyar kalbimi bir kör kuyu dururacaktı az daha."

Üç gün önce kervanı basan haramilerden kaçıp çölün derinliklerine doğru atıyla doludizgin giderken ilk kez kalbinin teklediğini hissetmişti. İki gün süren kum fırtınasının ardından ölüme bu kadar yaklaşmışken bu kuyu bir umut gibi karşısında duruyordu.

İhtiyar, titreyen dudaklarıyla Allah'ın adını andıktan sonra tüm gücüyle kapağı açmak için yüklendi. Son gücünü son umudu için harcadığının farkındaydı. Ve kuyunun ağzını kapayan taş yavaş yavaş hareket etmeye başladığında ihtiyarın gözlerinin içi gülüyordu. Daha bir kuvvetle zorladığı kapağı yarıya kadar açtığında ise bir gariplik hissetti. Kuyunun karanlığı içinde bir kıpırdanma vardı. Daha iyi görebilmek için biraz eğildi. Gözleri karanlığa alışmaya başladığında kuyunun dibine doğru uzanan iki halat gördü. Halatların ucunda ayaklarından baş aşağı asılmış iki kişi duruyordu. Gözlerine inanamadı... Kuyuda asılı duranların hareket ettiklerini gördüğünde artık ayakları onu taşımaz oldu. Korkuyla yere yığılırken kalp atışları iyice zayıflamıştı. Kumların üzerine boylu boyunca uzanırken bu kumların mezarı olacağını anlamıştı. Son bir gayretle kelime-i şahadet getirirken, kuyudakiler “Muhammedun Rasulullah” kelimini duyduklarında irkildiler... Ayaklarından asılı duranlardan biri, diğerine:

“Duydun mu?” dedi heyecanla, “son peygamberin ismini söyledi.”

“Evet” dedi diğeri, gözlerinin içi gülüyordu:

“Demek ki kıyamet yakın ve cezamızın bitmesine az kaldı”

SANİYEN

Rivayet odur ki Harut ve Marut adlı iki melek bir gece kayan yıldızlar gibi eski Babil şehrine indiler. Ne insanlar bu gecenin diğer gecelerden farklı olduğunu anlayabildi ne de melekler hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını farkına varabildiler.

Babil'in serin gecelerinden biriydi. Her zamanki sessizliğin içine inen iki melek, insan bedenine alışmaya çalışan tedirgin ve rahatsız halleriyle kenar mahallelerden şehre doğru ilerlediler. Gün ağarmaya başlamıştı. Uykudan yeni uyanan Babil halkı, evlerinden dışarı çıkarken iki melek sokaklardan hızla geçip büyük meydana doğru ilerliyordu. Harut ile Marut her ne kadar insan gibi görünseler de farklı duruyorlardı. İki meleği görenler yabancı olduklarını anlayıp garip garip bakıyorlar; kimi konuşmaya çalışıyor, kimi de hızla onlardan uzaklaşıyor-

du. Ama bu uzun boylu, heybetli ve iyi giyimli yabancılar herkesi ürkütmüştü. Evlerin önünden hızla geçerken, dalgalanan saçları, savrulan cübbeleri, görülmemiş güzellikteki urbalarıyla dikkat çekiyorlardı. Pencere ve kapılarda insanlar onları görmek için sıralanmıştı.

Sonunda iki melek Babil'in geniş ve kalabalık meydanına geldiler. Güneş ağır ağır yükseliyordu. Etrafta büyük bir telaş ve koşuşturma vardı. Mallarını pazara getirenler, erkenden alışverişe başlayanlar ve köle getiren kervancılar, çeşit çeşit hayvanı ve eşyayı satmak için hazırlıyorlardı. Telaş ve uğultu meydanın tek hâkimiydi. Sanki biraz önce, insan suretindeki bu iki meleği görmek için sokaklara çıkan halk bu değildi.

Harut'la Marut, meydanın ortasında bulunan ve kölelerin satılırken gösterildiği büyük ve yüksek taşın üzerine çıkıp bir süre dimdik durdular. Rüzgâr bile hızını kesip sakinleştiği halde insanlar onlara dönüp bakmadılar bile. Uğultu aksine daha da artıyordu ki, Harut havaya kaldırdığı iki elini yanlara doğru açarak bağırdı: "Ey insanlar !"

Harut'un sesi öyle gür çıkmıştı ki meydandaki herkes irkilirdi. Sesi ilahi bir ikaz gibi uzun süre yankılandı. Meydanı dolduran kalabalık adeta buz kesmişti. Daha önce duymadıkları ve hiçbir sese benzemeyen bu sesin meydanın ortasında duran iki yabancıdan birine ait olduğunu uzun süre kavrayamadılar.

Günbatımı gelip akşam yavaş yavaş inerken, iki yabancı ortadan kaybolmuştu. Kimse nereye gittiklerini bilmiyordu. Şehirde neredeyse her evde onlar konuşuluyordu. Herkes duydukları ya da gördükleri küçük ayrıntıları anlatıyor, kendi yorumlarını da olaya ekliyorlardı. Kimi, onların gece gökyüzünden rüzgârda salınarak düşen yapraklar gibi indiklerini söylüyor; kimisi tanrının elçisi olduklarını, uğur ve bereket getireceklerini iddia ediyordu. İçlerinden en genç olanı daha fazla dayanamayarak söze karıştı:

"Peki, ya bize öğreteceklerini söyledikleri şey hakkında ne düşünüyorsunuz?"

İhtiyarlardan biri gence doğru döndü, kaşlarını çatmıştı:

“Ben bu yaşıma kadar böyle bir şey işitmedim, babamdan da dedemden de. Hakkında bir şey bilmiyorum ve bilmediğim şeyler beni rahatsız eder. Ve siz gençler, hakkında bir şey bilmediğiniz yeni şeylere tamahkâr yaklaşılırsınız. İşte bu beni korkutuyor.”

Yaşlılardan bir diğeri usulca ve kendi kendine konuşur gibi önüne bakarak söze karıştı:

“Sende bir zamanlar gençtin Balar. Unutma ki sende tamahkârdın. Hem bu yabancılar Tanrı tarafından gönderildiklerini söylüyorlar, senin Tanrının tarafından. Bu durumda neden endişeleniyorsun?”

Dostu Sima’yla atışmak istemeyen Balar öfkeyle odayı terk etti. Meclistikeler onun öfkeli haline alışık olduğundan gidişini umursamadılar. Onun çıkmasının ardından Sima sözlerine devam etti:

– Bu yabancılar hakkında endişelenmeye gerek yok. Eğer söyledikleri gibi bize olağanüstü bir şey öğreteceklerse eminim bu şey herkesin hoşuna gidecektir. Yok, eğer yalancı çıkarlarsa o zaman başlarına gelecekleri onlar düşünsün.

Biraz önce konuşan genç aynı heyecanla yine söze karıştı:

– Ya gerçekten tanrı tarafından gönderilmişlerse?

Sima alaycı bir şekilde gülümsedi:

– Bunu Balar’a sorun, tanrıyla arası iyi olan o.

Balar meclisten ayrıldıktan sonra şehrin çıkışındaki tepeye doğru tırmandı. Şehir ışıklarını geride bırakarak, tepenin ardındaki çölün dalgalı kumlarını kaygılı gözlerle seyretmeye başladı. Sonra kendi kendisiyle konuşur gibi kısık bir sesle:

“Yakında büyük şeyler olacak, görmediklerimizi göreceğiz; bilmediklerimizi öğreneceğiz. Önce bolluk sonra darlık bizi saracak. Tüm işaretler ortada.”

Sonra yere doğru diz çöktü. Başını gökyüzüne doğru kaldırdı:

“Ey atalarımın anlattığı, dedelerimden işittiğim, yerin göğün ve arasında olanların yaratıcısı! Beni duy! Çıkacak olan fitnenin şerrinden beni korusun”

Derken çölün içinden şehrin karanlığına doğru ilerleyen birini fark etti. Kumlar üzerinde yalın ayak yürüyen ve karanlıkta

bile güzelliği alenen ortada olan bu kadın, gayet sakin bir şekilde Balar'ın bulunduğu tepenin alt kısmından geçerek şehre doğru ilerledi. Balar olduğu yerden yavaşça kalktı. Bir gün için yeterince gariplik gördüğünü düşünerek evin yolunu tuttu...

* * *

Günün ilk ışıklarıyla birlikte iki melek yine sokaklarda göründü. Meydandaki bir ağacın altına oturdular. Çevrelerini saran halk, onlara bir şeyler sormak için sabırsızlanıyordu fakat kimse bir şey söylemeye cesaret edemedi. Meleklerden biri ayağa kalkarak, "Ey insanlar" diye söze başladı. Gözleri etrafında toplanan insanların üzerinde dolaştı. Kalabalıktaki herkes, meleğin sadece kendisine gözlerini dikerek baktığını düşündü. Zannettiler ki bu bakış kalplerinde sakladıkları tüm sırları görebilecek kadar derin. Melek daha gür bir sesle devam etti:

– Eğer size öğreteceğimiz şeyleri karı-kocanın arasını bozmak için, cana kıymak, fesat çıkarmak ve bozgunculuk yapmak için kullanırsanız gizli ve saklı her şeyi bilen Rabbiniz sizi şiddetli bir azapla cezalandırır. Ey insanoğlu! Sakın ola ki bunları fenalık için kullanmayın!

O gün insanlar duymadıklarını duydular, görmediklerini gördüler. Gece olduğunda toprak damlı evlerden saraylara uzanan hayallerle uykuya daldılar.

Gece, çölü siyah bir örtü gibi kaplarken, iki melek şehrin kapısından çıktı. Çölün karanlığına doğru ilerlerken tepenin başında Balar'ı gördüler. Tepeden aşağı onlara doğru koşuyordu. Harut'la Marut ellerini kaldırarak ona durmasını işaret ettiler. Balar olduğu yerde çakılıp kaldı. Derken içinden bir sesin kendisine hitap ettiğini fark etti:

– Allah'ın elçisini bul!

İki melek yollarına devam edip gözden kayboldular. Yerinde öylece bakakalan Balar, bir süre sonra uzaklarda göğe doğru yükselen iki ışık gördü...

Sabah olduğunda insanlar sihir öğrenmenin heyecanı ile meydana doğru telaşlı adımlarla ilerlerken, Yaşlı Balar Allah'ın elçisini aramak üzere şehirden ayrıldı.

Melekler her sabah günün ilk ışıklarıyla şehre gelip, akşam karanlık bastırıldığında şehirden çıkıp ortadan kayboluyorlardı. İnsanlar öğrendiklerini uygulama telaşına düşmüştü. Her gün yeni bir garipliğe şahit oluyorlardı. Günlerce uzayıp giden işler bir çırpıda bitiyordu. Tarlalar daha çabuk sulanıyor, duvarlar kolaylıkla örülüyordu. Bütün bunları yapabilmelerini sağlayan bu garip halin sebebini çözemiyorlardı. Her nasılsa oluyordu ve bu bilinmezlik umurlarında değildi. Sebebini ve nasıl meydana geldiğini bilmedikleri bu olaylara “sihir” dediler. Sihir, yani “sebebi gizli olan ince şey”.

Melekler endişe içindeydi. İnsanlara sık sık bunun bir sınav olduğunu; öğrendiklerini kullanırlarsa kötülük yapacaklarını, nimete nankörlük etmemelerini hatırlatıyorlardı.

Günler bu şekilde geçerken bir gün Harut’la Marut’un yanına çok güzel bir kadın geldi. Adını çöl çiçeği Zühre’den alan bu kadın, Balar’ın gece çölde gördüğü kadındı. İki melek kadının güzelliğine hayran kaldılar. İnsanlar, gözlerini bürüyen hırslın ve sihrin sarhoşluğuyla Zühre’yi fark etmediler bile. Melekler ise daha önce gördükleri hiçbir şeyle kıyaslayamadılar onun güzelliğini. Bakışları iki meleğe hiç hissetmedikleri duyguları yaşattı. Bir şeyin etkisi altına girmişlerdi. Öyle bir sihirdi ki bu, kalbi tutsak ediyordu. Ve iki melek kadına meylettiler...

Kadın onlara;

“Beni istiyorsanız, şu yanımdaki çocuğu öldürün” dedi. Oysa iki meleğe haksız yere cana kıymak yasak kılınmıştı. Harut’la Marut, biz Allahtan korkarız, dediler.

Zühre bir zaman sonra yine geldi. İki melekten İsm-i Azam duasını öğretmelerini istedi. Bu dua Meleklerin her akşam göğe yükselmelerini sağlayan ilahi bir kelamdı... Zühre’nin bu isteğini de reddettiler. Ama her geçen gün Harut’la Marut’un bu kadına olan tutkusu artıyordu.

Zühre üçüncü kez geldiğinde adeta güzelliğin zirvesine ulaşmıştı. Onun zarafetinden başları dönen iki melek, daha fazla direnemeyip kadının üçüncü isteğini kabul ettiler. Zühre bu kez de iki melekten şarap içmelerini istemiş, onlar da diğer isteklere göre bunu daha makul görmüşlerdi. Hem onlar zaten

Zühre'nin güzelliğinden sarhoş olmuşlardı bile. Oysa Allah onlara şarap içmeyi de yasak kılınmıştı. Ve iki melek Allah'a verdikleri sözü tutamadılar...

Günahın kuytusunda şarabın ilk yudumlarını istemeyerek de olsa içen melekler, içtikçe daha fazla içmek istediler. Bir süre sonra kendilerini kaybettiler. Uyandıklarında ise dehşete kapıldılar. Ayıkken yapmayı reddettikleri her şeyi yapmışlardı... Zühre'nin yanındaki çocuğu öldürüp onunla birlikte olmuşlar, İsm-i Azam duasını da farkında olmadan söylemişlerdi. Zühre ortadan kaybolmuştu ve iki melek pişmanlıklarıyla baş başa kalmışlardı...

SALİSEN

Balar yaptığı uzun yolculukta bulamadığı Allah'ın elçisine şehre dönerken çölde rastladı. Bir kuyunun başında duruyordu. Balar ona başından geçenleri anlatırken bir yandan şehre doğru yola koyuldular. Allah'ın elçisi Balar'ı dinledikten sonra bu yolculuk sayesinde insanların çıkardığı fitneden uzak kalabildiğini anladı. Olayların aslını en başından anlatmaya başladı:

“Âdem Babamızın çocuklarından Kabil, Habil'i öldürdükten sonra uzun yıllar boyunca sefil bir hayat yaşadı. Bir gün torununun torunu, oğluyla birlikte şehrin dışına doğru yürürken yolda ona rastladılar. Çocuk babasına “Bu kim?” diye sordu. Babası “Bu senin büyük büyük dedelerinden Kabil'dir” dedi. Çocuk öfkelenip “Benim dedelerimden Habil'i öldüren Kabil mi?” dedi. Babası evet, deyince yerden aldığı taşı hışımla Kabil'e fırlattı. Ve Kabil bu taşla olduğu yere yığılıp kaldı.

Bu manzarayı göklerden seyreden melekler, insanoğlunu kınadılar. Allah Celle Celalihu, onlara “Eğer size de nefis ve şehvet verseydim, sizde onlar gibi olurduunuz” diye nida etti. Melekler hayır, dediler “Biz onlar gibi sapkınlık yapmazdık.” Allah Celle Celalihu, “Öyleyse aranızdan en güvendiğiniz iki meleği seçip bana gönderin. Onlara nefis ve şehvet verip yüzüne göndereyim.” dedi.

Melekler takvalarına güvendikleri Harut'la Marut'u seçtiler. Bu iki melek sihri öğretmek üzere dünyaya gönderilecekti.

Rab'lerinin insanları sınamak için gönderdiği bu melekler, “Biz sadece imtihan ediyoruz, sakın inkâr etme!” diye uyardıktan sonra sihri öğreteceklerdi. Fakat önemli bir sınav da onları bekliyordu.

Allah Celle Celalihu onlara nefis ve şehvet vererek dünyaya gönderdi. Şarap içmeyi, haksız yere cana kıymayı ve zina etmeyi yasakladı. Ancak onlar bu yasaklara riayet edemeyip şarabın sarhoşluğuyla yasakları çiğnediler. Rab'leri onlara ceza olarak dünyada mı ahirette mi azap istersiniz diye sorunca onlar “Biz ahiret azabına tahammül edemeyiz, bize dünya da azap ver.” dediler. Ve Rab'leri onları kıyamete kadar sürecek bir azapla cezalandırdı. “

Sözün bu kısmında Balar Allah'ın elçisine dönüp “Yoksa kuyu mu?” diye sordu. Ardından uzun bir sükût gecenin derinliğine doğru uzayıp gitti ...

Şehre ulaştıklarında söylentiler her yere yayılmıştı. İnsanlar Harut'la Marut'un bir kuyuya baş aşağı asılmak suretiyle cezalandırıldıklarını, kıyamete kadar suya bir karış mesafede suya muhtaç olarak kalacaklarını söylüyorlardı. Zühre hakkında da söylentiler vardı. Tanrı onu bir çöl çiçeğinden kadın suretine getirmiş sonra da melekleri onun güzelliği ile sınamıştı. Peki, sonra ona ne olmuştu? Biri dedi ki: Zühre, İsm-i Azam duasını öğrendikten sonra duayı okuyup arşa yükseldi ve Tanrı da onu gökyüzünde bir yıldız haline getirdi ...

İki melek ayaklarından asılı durdukları karanlık kuyuda susuzluktan çok pişmanlıkla kavrulurken çölle ilgili her hikâye gibi bu hikâye de kuyuyla başlıyordu ...

Bakara 102. Ayet:

“Süleyman'ın hükümranlığı hakkında şeytanların (ve şeytan tıynetli insanların) uydurdukları yalanların ardına düştüler. Oysa Süleyman (büyü yaparak) küfre girmede. Fakat şeytanlar, insanlara sihri ve (özellikle de) Babil'deki Harut ve Marut adlı iki meleğe ilham edilen sihri öğretmek suretiyle küfre girdiler. Hâlbuki o iki melek, “Biz ancak imtihan için gönderilmiş birer me-